

paa denne videre Odelæggelse, stilles lige med, som det umiddelbart derefter siges, den Odelæggelse eller Bestadigelse, der sker for at befordre Oprør, Blindring eller anden saadan Forstyrrelse af Samfundsortorden. Men naar de Odelæggelser eller Bestadigelser, der her er Tale om, ske ved Uagtsomhed, men uden at man dog tør statuere, at vedkommende maatte indse, at Følgen maatte blive den nævnte, hvilke Straffebestemmelser mener den ærede Ordfører saa kunne komme til Anvendelse? Han vil ikke finde andre Straffebestemmelser i Straffeloven end de ganske almindelige, og derved kommer der den Anomali frem, at naar en Forbrydelse med Hensyn til et Sprængstof er forbunden med Forsæt eller Hensigt, lader man en ekstraordinær streng Straf indtræde, men naar der derimod er en meget strafværdig Uagtsomhed, vil man ikke — jeg tør ikke sige det bestemt i Ojeblikket, men jeg tror det ikke — kunne straffe vedkommende. Der staar nemlig i § 43, saa vidt jeg husker, at uagtsomme Handlinger straffes ikke, med mindre de udtrykkelig nævnes i Straffeloven. Der vil altsaa mangle Bestemmelser i Straffeloven for disse Handlinger, som jo dog kunne medføre en meget høj Grad af Odelæggelse eller Bestadigelse; og de kunne ikke rammes af den her foreslaede Paragraf, da det Moment mangler, at vedkommende maatte kunne indse, at Følgen vilde blive den i Paragraffen omtalte. Jeg tror, at det ærede Udvalg og den ærede Ordfører bør tage under Overvejelse inden 3dje Behandling, om ikke denne Paragraf, hvis den overhovedet skal fastholdes i en Politilov som den her foreliggende, skønt den er en rent kriminel Bestemmelse, maa redigeres saaledes, at den kommer bedre i Harmoni med de Bestemmelser, der findes i Almindelig borgerlig Straffelovs 29de Kapitel.

Ordføreren (B. G. E. Jensen): Jeg skal over for det ærede Medlem tillade mig et Par Bemærkninger. Naar han først træder, at det var bedre at følge Lovforslagets System end Flertallets, fordi det var heldigt for Folk at vide i Forvejen, om de forbrød sig eller ikke, saa at de kunde undgaa en langvarig Proces, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at der er det ejendommelige ved en Mangfoldighed af disse Sprængstoffer, at de ere i overordentlig nær Familie med hverandre saaledes, at det meget vel kan være, at et Sprængstof, som fremtræder under et bestemt Navn, i de allerfleste Henseender ligner et andet, som kun er ubetydelig forskellig derafra. Alene dette vil kunne overbevise det ærede Medlem

om, at der ogsaa paa denne Maade, selv om disse Stoffer være optagne paa Befendtgørelsen fra Justitsministeriet, meget let vilde kunde opstaa saadanne Processer, som det ærede Medlem befrægter. Jeg for mit Vedkommende tror ikke paa, at der kan være Tale om nogen Risiko eller Vanfærlighed for Folk. De ville jo meget let kunne sikre sig ved altid, naar der skal bruges Sprængstoffer, at henvende sig til Politiet.

Hvad Straffeparagraffen angaar, maa jeg gøre opmærksom paa, at den, som jeg før bemærkede, Ord til andet er udstrebet efter Straffelovens § 280 med Undtagelse naturligvis af Maaden, hvorpaa Odelæggelsen sker, nemlig ikke ved Ild, men ved Sprængstoffer. Den er ordret udstrebet af Straffeloven, med Undtagelse af, som jeg før bemærkede, at Ordet „udstrakt“ er ombyttet med „betydelig“. Den Bemærkning, som det ærede Medlem fremkom med, vil lige saa godt gælde om Bestemmelsen i § 280 om Ildsvaade. Jeg indrømmer, at der findes flere andre Bestemmelser i Straffeloven end den, der svarer hertil, § 280; men dertil er kun dette at sige, at vi have ønsket at ramme netop den forfætlige Udøvelse under Vilkaar, der ere lige med Sværtsættelsen af Ildsvaader under tilsvarende Omstændigheder. Dersom altsaa det ærede Medlem skulde ønske, at Bestemmelsen blev ubvidet saaledes, at den ogsaa kom til at omfatte den uagtsomme Forbrydelse, vil jeg henstille til det ærede Medlem at fremkomme med Endringsforslag derom til 3dje Behandling. Udvalget interesserer det ikke særligt; det interesserer derimod Udvalget at saa staaet fast det, Paragraffen nu bestemmer, thi vi mene, at dertil er Grund, og at det er bedre, at gøre det i Tide end en Gang i Fremtiden, naar det er for sent.

Det. Hansen: Maa jeg gøre opmærksom paa, at jeg kan ikke alene stille Endringsforslag til 3dje Behandling; det kan Udvalget bedre gøre. — Dernæst talte jeg ikke om § 280, men om Kap. 29; det var der, at en saadan Bestemmelse burde staa, som det ærede Udvalg foreslaar, ikke i Kap. 28 om Brandstiftelse, idet denne Forbrydelse og den her omhandlede i mange Tilfælde ere forskellige, hvorimod der er fuldstændig Analogi til Stede mellem de Ulykker, der kunne indtræde ved Sprængstoffer, og de Ulykker, der omtales i Kap. 29. — Endnu en Bemærkning vil jeg gøre. Jeg er ikke sikker paa, at jeg forstaa den ærede Ordfører, naar han siger, at der er Ulemper ogsaa ved Fortegnelsen, der bliver at affatte af Justitsministeriet, og i hvilken